



Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12. Ljubljana, 1. decembra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

14. Božična noč.

Skrivnostno-praznično doné
v božično noč zvonovi,
tako lepo, tako sladko
kot angelski glasovi.

Srce v veselju se topi,
ko sliši to zvonenje;
pozabljena je bol, gorje,
pozabljeno trpljenje.

Nebo nocoj na svet rosi
le mir in mnogo sreče,
tolažbo danes zadobi
srce, še tak trpeče.

Po cerkvi verniki kleče
in tisoč ust šepeče:
„Gospod, razlijsvoj blagoslov,
dodeli ti nam sreče!“

In nad klečečo množico
mir božji se razliva;
v naravi pa božična noč
nebeške sanje sniva.

K.

15. Sveti večer.

Angelčki na lahnih krilih
iz nebes prihajajo:
v snežnobelih oblačilih
okrog jaslic rajajo.

Detece nebes častijo,
v prahu se mu klanjajo
in po zemlji vsej hitijo,
mir ljudem oznanjajo.

Angelčkom se pridružimo,
pokleknimo vsi na tla
in ponižno počastimo
vsi Zveličarja sveta!

Jožef Zatoški.



Kapelica sred morja.

Jadranska legenda. — Spisal Bogumil Gorenjko.

Ysaj danes ne pojdi loviti,« je rekla pri večerji žena možu in položila žlico na nizko mizico. »Pojdem,« je rekel mož, vstal, stopil na prag in pogledal po širnem morju.

»Vihar zna biti,« je rekla žena boječe. Boječe sta pogledala mater otroka, šestletna Tinka in osemletni Tonček, in tudi odložila žlico; čutila sta morebiti materino skrb.

»Nič hudega ne bo! Res tiste meglice se kuhajo tam na jugu, pa popilo jih bo morje; nič se ne boj!« je zavrnil ženo mož.

»Oče, jaz grem tudi z vami, saj ste mi že dostikrat obetali, da me vzamete enkrat s sabo, ko boste šli loviti ribe,« je zaprosil Tonček in proseče-skrbno pogledal očeta.

»Z mano?« je vprašal oče zategnjeno. »Z mano?« In zopet je pogledal skozi vrata na tiste meglice, ki so se kuhale tam na daljnem morju. »No, pa pojdi, mi vsaj ne bo dolgčas,« je končno rekel in sinček ga je veselo pogledal.

»E, danes ga ni treba vzeti s sabo!« je ugovarjala mati.

»No, saj ne bo nič hudega; prav mirna noč bo; če pa kaka sapica pride — e, mlad človek se mora navaditi poguma,« je rekel on.

»Oče, jaz bi šla tudi,« je rekla hčerka in pogledala očeta z nedolžnimi modrimi očmi.

»Ti si pa še premajhna, ti Tinčka ti,« je rekel oče in pobožal hčerko po mehkih licih.

»Po večerji nismo še molili.«

In začel je s počasnim in slovesnim glasom: »Nebeški Oče, zahvalimo te za vse dari, ki si nam jih podelil, daj, da nam bodo teknile k časnemu in večnemu življenju. Oče naš —«

Po večerji je zložil oče v čolnič mreže, svetilko in še gorak ovčji kožušček za Tončka — njega samega ni nikdar zeblo, saj je bil korenjak in vaje noči na morju. Mati jima je dala s seboj kos kruha in sira, oče se je potipal, če ima pri sebi pipo in mehur, in oba mornarja sta stopila v čolniček. Oče je napel malo jadro in vzel v roke vitko veslo.

»Srečno; nič se ni treba bati, nič ne bo hudega,« je rekel mož, in že je zašumela voda ob čolničevi stranici.

Mati je molčala. Morda ji je tiha skrb zatrla besedo za pozdrav; morda se je zanesla na moža, ki je vaje morja in vé, da ne bo nič hudega; morda je bilo oboje, in se je tiha skrb borila z zaupanjem.

Tinka je mahala z drobno ročico v slovo, se držala mamice za krilo in izpraševala nedolžna vprašanja o morskih deklicah in povodnem možu, ki bi mogoče zalezovali očeta na morju. Pa mamica ji je na kratko odgovarjala, in umolknila je tudi Tinka in tiho zrla za belim jadrcom na čolničku, ki je polzel kot bel labud čez lahno valujočo morsko plan. Kakor bel list papirja se je še videlo belo jadro, pa naenkrat je izginilo; oče ga je zvil skupaj, da je čolniček ostal na enem mestu.

Od vseh strani, od celine in od daljnega morja, se je začel zgrinjati mrak, ki se je vedno bolj gostil.

Šli sta v hišo. Mati je omila in pospravila posodo, nato sta opravili večerno molitev in še tri

Češčenamarije k Morski zvezdi, da bi ona sijala možu in sinčku, da se jima ne bi pripetila kaka nesreča na morju.

Nato je prižgala luč, jo pristavila na vogal mize in začela krpiti ponošeno krilo.

»Pojdi spat, Tinka, ti si majhna, le pojdi; mlad človek potrebuje spanca,« je nagovarjala hčerko.

»Mamica, nič nisem še zaspala; bom gledala, kako šivate. — Ko bom jaz velika, si bom tudi sama šivala, kajne?«

»Seveda si boš; pa še lepše boš znala kot jaz!« In plaho je odgrnila rdeč, od solnca že malo obeljen zastor in pogledala na morje.

Noč je ležala na njem, tiha, temna; tam v daljavi se je videla luč, in dolg rumen pramen je segal od nje kakor prav do dna morja. Tam sta ribarila oče in sin.

Na nebu je migljala večernica — drugih zvezd ni bilo videti — in mati se je je zveselila. »Če Bog dá, ne bo nič hudega,« je vzdihnila polglasno in zopet odgovarjala na detinska vprašanja radovedne Tinke.

»Bova šli spat,« je rekla, ko je zašila krilo, in odpravili sta se spat. Prekrižala je še deklico, jo odela in zavila, kot zna to samo mati, in legla je tudi sama. Šepetala je kratko molitvico in nato se trikrat pokrižala.

Tinka je kmalu zaspala; saj so jo angelci božji zazibali v sladke sanje in če bi bila užgana luč, bi bil videl lahen smehlaj nedolžnosti na mladih licih. Kdo vé, kaj so pač pravili angelci čisti dušici.

A mati ni mogla spati; zadremala je morda malo, pa že je odprla oči in se premetavala na postelji. Skrbi ji niso pustile spati. Res nikdar se še ni možu pripetila posebna nesreča na morju, a vendar kadar je šel loviti, ni mogla trdno spati.

O morjé, res hrani jih in redi, pa kdo vé, kdaj se vzdigne in zahteva žrtev, češ: »redilo in hranilo sem vas, živilo sem vas in za plačo zahtevam zdaj to, kar sem vam hranilo samo: vaše življenje!«

Te misli in slutnje niso pustile ženi spati. — Kar naenkrat je zažrmelo, votlo, zategnjeno.

Žena je vztrepetala in skočila iz postelje. Odgrnila je zastor, in nič več ni bilo zvezde večernice na nebu. Videla ni nič, vse je bilo črno; samo luč se je svetila tam v daljavi, in pramen, ki je seval od nje, je trepetal v zavitih vijugah, kakor so se menjavali valovi tam daleč, kjer sta lovila oče in sin. Pa kar naenkrat, in luč je izginila, kot da jo je zagrnilo nekaj črnega, nekaj strašnega; pa zopet se je pokazala in zopet izginila.

Prižgala je luč in jo postavila na okno, da bi jo mogoče uzrla ribiča na morju in bi priplula domov; in tudi v kotu pred sveto Materjo je prižgala lučko.

Poklicala je hčerko: »Tinka, vstani, vihar je; ti si še nedolžna, boš molila; tebe gotovo usliši sveta Gospa, da ne utoneta oče in Tonček!«

»Utoneta, ne smeta,« je zajokala deklica kakor v težkih sanjah in skočila iz postelje; in obe sta pokleknila k mizi pred našo ljubo Gospo.

Tam zunaj pod hišo pa je pluskalo morje ob obalo, tako votlo in motno. Tam daleč na morju pa se je boril čolniček s silnim morjem, ki bo morda danes zahtevalo svoje plačilo. V hišici pa sta molili mati in hčerka tako zaupljivo, in pred Morsko zvezdo je trepetala rdeča lučka v upu in strahu . . .

*
* *

Kakor silen velikan, če strga verige, ki je bil vklenjen vanje, tako je bučalo morje, votlo in divje. Nič ni pomagalo veslo v krepki roki očetovi; kakor igrača je moral čoln ubogati razjarjenega morskega velikana. Vzdignilo se je črno in veliko proti čolnu, in čoln se je dvignil s tistim črnim kvišku in zopet je pal kakor v globočino, kakor so se dvigali in padali valovi, polni groze in strahu.

Oče je zrl pol obupno, pol vdano; tolažil je sina, a v njegovem srcu ni bilo mnogo upanja. Zdajpazdaj je polglasno izgovoril prošnjo k Varhinji mornarjev. A kot da se mu roga vihar, kot da mu morje kliče: »Mornar, obupaj, daj mi plačilo danes, ker sem redilo tebe in družino toliko let,« tako se je zdelo očetu —

»Oče, ali vidite tam nekaj belega?« je vzkliknil dečko.

Oče se je ozrl.

»Nič ni, Tonček!«

»Je, je, oče! Bela žena stoji tam in dete ima v rokah!«

»Jaz ničesar ne vidim. — Moli, Tonček!«

Ničesar ni videl oče; sin je videl.

Morda je bilo njegovo srce še tako čisto, da ni noben greh še dahn timer vanj, in je videl belo ženo, ki je imela dete v naročju. Prav blizu čolna je stala, kar na valovih je stala, vsa bela, in dete se je smehljalo prav tako kot betlehemsko Detece v jaslicah. Komaj deset korakov je bila od čolna, morda niti toliko ne, in vedno je šla pred čolnom, kamor ga je gnal vihar.

Naenkrat je čoln trčil ob nekaj trdega.

»Rešena sva,« je vzkliknil oče, a hipno se ga je polotil strah, kaj če sva trčila samo na čer, na skalo, ki morda niti ne gleda iz morja toliko, da bi se rešila nanjo. S silo je zasadel veslo v val, da je čoln zopet trčil ob breg, od katerega je bil odskočil, urno je skočil sam iz čolnička in ga z vrvjo pritegnil k sebi in vzel Tončka iz njega.

»Rešena sva, Tonček. Na Otoku Morske zvezde sva!«

In poljubil je sinka tako nežno kot še nikdar.

Majhen je bil ta otok, kamor sta se rešila naša ribiča, skalnat in samotni. Kot bi se izgubil potnik sredi puščave, tako je morda zablodil on od obale tu na sredo morja. Na njem je stala kapelica naše ljube Gospe. Kdo ve, kdo in kdaj jo je postavil. Morda so na tem otočiču počivali angelci božji, ko so nesli Marijino hišico s Trsata v Loreto, pa je pobožno ljudstvo postavilo kapelico v spomin. Morda pa se je tusem umaknil tih samotar iz šumnega sveta in si je postavil kapelico — v davnih časih je pač moralo to biti — in je pred sveto Devico molil in premišljal velike skrivnosti svete vere. Morda pa se je na ta otok kdaj rešil mornar iz viharja, ko že ni bilo nobenega upa več, pa je sezidal kapelico v za-

hvalo Morski zvezdi. Morda pa se je ob tem otoku razbil čoln komu, morda sinu, in je umrl sam in zapuščen in nihče mu ni zatisnil očesa, pa je mati morda dala postaviti znamenje v spomin smrti sinove. Morda. Kdo naj to pove?

Pokleknila sta in zahvalna molitev je objela drobno kapelico dobre Matere; prižgala sta tudi lučko, ki sta jo imela v čolnu, v čast dobri Gospe, in Tonček je spoznal ta obraz.

»Vidite, oče, naša ljuba Gospa je bila tista bela žena; prav taka je bila, kot ta v kapelici in prav tako dete je imela in prav tako se je smehljalo kot Jezušček,« je rekel deček očetu.

Oče se je zamislil.

»Da, da, ti si še nedolžen, da, da, prav imaš, ti si jo videl,« je rekel nazadnje in mož-junak je molil s solzami v očeh pred belo Ženo, ki je rešila čoln . . .

* *

Vihar se je proti jutru pomiril. Kot velika radost je vstala zarja. Še enkrat sta se zahvalila ribiča Morski zvezdi in nato odplula. Lahna sapica je zavela in gnala belo jadro proti beli piki na obali, koči ribičevi. Vedno večja in večja je postajala bela pika na bregu.

Tu na bregu sta stali mati in Tinka; z upom in strahom sta zrla na morje na belo jadro, ki se je vedno bolj bližalo in se vedno bolj večalo, vedno bolj . . .

Iztegnile so se roke v pozdrav, zasmejale so se oči v solzah radosti, in še nikdar ni bela koča ribičeva ob skalni obali doživela tako veselega dne, kot je bil ta.





Pst! Dedek spi.

Miklavž prihaja! . . .

Slika. — Spisal Cvetinomirski.

Smehljajočih, jasnih obrazov, od radosti drhtečih src, je sedela ta četvorica na gorki, z mehкими odejami in rjuhami pogrnjeni peči ob dobri babici. Pepca in Ivanka sta se igrali z lepoizrezljanimi, lesenimi konjički, Karolček in Milka pa sta se naslanjala ob babičina kolena in sta zrla z živimi očmi po sobi in proti oknom. Prijazno in lepo je bilo na peči. Lahnih korakov se je bližal skozi okna mrak —, komaj da so ga zapazile nemirne oči otrok . . .

Miklavžev večer! . . . Od veselja so drhtela pri tej sladki misli mlada srca. V težkem pričakovanju so tekle minute, bile so dolge: cela večnost . . . Tako počasi je legal v sobo mrak, tako tiho in leno, kakor bi bil nevoščljiv darežljivega Miklavža tem malim porednežem . . .

Nič se niso pogovarjali med seboj ti otroci, zakaj preveliko je bilo veselje. Če bi kdo izpregovoril, bi bil samo oskrunil svečanost tega tihega, lepega večera. Če bi bil pa kdo le kaj omenil o darovih, ki jih raznaša bogati svetnik — bi bila že oskrunjena vsa lepota sanj, vsa krasna pesem tega Miklavževega večera bi izginila iz pojočih src . . .

Tesno drug poleg drugega, roko v roki, lice ob licu, tako, da so se dotikali mehki Karolčkovi kodri Ivankinih las in Milkinega ušeska, so čepeli ti otroci pri babici in so gledali živo dol s peči v mrak. Vsak je mislil na Miklavža, na njegove bogate darove, vsak se je radoval v svojem, hrepenenja-polnem srcu. Le v srcih so bile glasne misli in vrisajoče besede; usta so bila pa tiha, kakor osramočena — nihče ni govoril.

Tako so čakali svetega Miklavža.

Karolček si ga je že davno naslikal v svojih mislih: Bogat bo prišel, ves bel in lep, zlato kapo na častitljivi glavi — pripeljal se bo kar na srebrnih sanéh . . . Truma belooblečenih angelčkov ga bo obdajala in bo pela nebeškolepo. Zvončki bodo zvo-

nili na sanéh, lepi, zlati zvončki bodo cingljali tudi na vratovih živih vrancev pred sanmi. Po bliskovo bo šlo naprej: Miklavž bo pa sedél ves žareč in gosposki na mehkelem sedežu in bo delil darove.

Smeh in veselje bosta zraven; angelčki bodo lepo peli in se smehljali s svojimi belimi, ljubkimi obrazki.

Tudi Ivanka je mislila na svetega Miklavža. Kar naenkrat se bodo odprla vrata in bela svetloba se bo razlila po široki sobi. Najprvo se bo pokazala visoka, lepa kapa iz zlata, nato glava in naposled ves sveti Miklavž. Kroginkrog njega bo migljala množica gibčnih, zlatih krilatcev in bo pela in se bo smejala . . . Takrat se bo pred Ivanko zasvetilo in njene oči se bodo zasmejale. Cela peč, cela izba: vse, vse, bo pisano od samih darov, od samih sladkih bonbonov in od samih cukrenih punčk in od samih belih ovčic . . .

Spogledovali so se med seboj in so čakali nestrpno.

Mrak v sobi se je večal, temnejše je postajalo pred okni; bližala se je noč . . . In še lepše so bile Karolčkove sanje, še lepše sta mislili Ivanka in Milka na bogatega svetnika; srce kodrolase Pepce je pa sanjalo še bujnejše sanje kakor prej . . .

Prišel bo sveti Miklavž, in tedaj bodo sanje resnične in žive. Kakor v deročih valovih bo zašumelo od vseh sten in te stene bodo kar naenkrat, iz mraka in noči, zazlatele in okna zasrebrele. Jasen dan, svetlo solnce bo v izbi . . . Bogati svetnik bo delil darove in čudovitolep bo njegov obraz, kakor živogoreče zvezde njegove oči. Smehljaj se bo malo, z roke se mu bodo valile same dobre stvari: rumeno-rdeča jabolka; lepi, smešni parkeljčki, vsi iz cukra; sladke punčke in še kdovekaj. Karolček in Ivanka, Milka in Pepca pa bodo pobirali in se zahvaljevali prisrčno in hvaležno.

Te sanje srečnih otrok je prekinil nenadoma šum in ropot zunaj pred hišo. Zacingljalo je bilo in se je hrupoma ustavilo; težki koraki so se oglasili v veži.

Tedaj so se pa razveselili otroci na peči in vsak je dal duška svojemu veselju.

»Miklavž prihaja! . . . O, sveti Miklavž!«

Koraki v veži so bili glasnejši. Bližali so se; duri so se odprle in v sobo se je posvetilo. Otroci so pokleknili in so zamolili glasno z babico vred.

Vsa izba je bila bela od čudne, prelepe luči. V lesketajoče se oblekice opravljeni angelčki so se držali na smeh . . . Ravnotako tudi častitljivi Miklavž, ki je delil darove. Karolček je dobil rdečega parkeljčka in sladko, cukreno punčko; Milka pa voziček in ovčico; Ivanka in Pepca pa vse polno jabolk in bonbončkov.

Tako darežljiv je bil tisto leto sveti Miklavž.



Babična povest.

Bilo je na božičen večer. Ostra burja je brila in sneg je padal nepretrgoma izpod neba.

Pri Bukovčevih so ravno odmolili rožni venec. Otroci so ogledovali jaslice, ki jih je bil postavil Janko, oče so si pa prižgali pipo in sedli za peč, mati so šli v kuhinjo po opravkih, babica so pa sedli za mizo.

»Če boste tihi in mirni, povem vam zgodbo, katere še niste čuli.«

»Bomo, bomo,« so pritrdjevali otroci in se gnetli okoli babice. Vsak ji je hotel biti najbližji. Ko so se pomirili, je začela pripovedovati:

Bilo je pred petdesetimi leti, na sveti večer. Sneg je bil še večji kot danes, a tako ni naletaval. V temle času, kakor je sedaj, pride k nam mlad ciganček. Star je bil okrog sedem let. Imel je dolge, črne lase, raztrgano sivo obleko in lepo, belo srajco. Bil je gologlav in bosonog. Na obrazu se mu je poznalo, da se mu ne godi dobro, da trpi pomanjkanje. Poznali so po celi vasi njega in njegovo mater, ki je poleti tudi pri nas včasih pomagala po njivah. Prosil je

kruha za mater, ki mu je bila bolna. Mati so mu ga dali za oba. Toda cigánček se ga ni pritaknil, dasi je bil lačen. Vse je hotel nesti materi, ki jo je ljubil, kakor mora otrok ljubiti mater. Rekli smo mu, naj pride jutri, da bo dobil potice, mesa in juhe. Moji bratje so delali ravno jaslice. Janoš — tako je bilo ciganu ime — jih je prosil, če sme gledati, kako bodo postavljali pastirčke okoli hleva, v katerem se je rodil Jezus. Ker so mu dovolili, je bil neizrečeno vesel. Od samega veselja so mu žarele črne oči. Še večje je bilo njegovo veselje, ko so mu podarili star hlevček in precej pastirčkov, jagnjet in ovac, da bi si sam napravil jaslice. Janoš je čisto pozabil, da je lačen, da ga zebe. Veselo je stekel proti gozdu. Za gozdom je stanoval z materjo v podrti lovski koči. Ko pride na sredo gozda, se ga poloti trudnost. Vsede se na tla in začne kopati sneg. Ko pride do mahu, postavi si jaslice in jame moliti, kakor ga je učila mati. Kmalu mu spanec leže na oči. Objamejo ga krasne sanje, kako gresta z materjo v nebеса.

Bolno ciganko je močno skrbelo. Poslala je bila fantiča v vas prosit, ker sama ni mogla iz postelje, a sedaj ga ni bilo nazaj. Smililo se ji je dete. Ni mu mogla kupiti ne črevljev, ne obleke. »Mogoče je zmrznil v snegu?« si misli. Grozna slutnja se polasti ljubečega materinega srca. Vstane iz postelje, dasi so jo obhajale slabosti, in gre iskat sina Janoša.

Luna je sijala. Mrzlo je bilo, da je škripalo pod nogami. S solzami v očeh je stopala uboga mati po gozdu in klicala sinka. Toda odgovora ni bilo. Pride do ravnine, katero so zaslanjale visoke skale. V tem zatišju ni pihalo. Zlekne se na tla, da si odpočije. Pa zaspi v otrplosti in utrujenosti — — —

Drugi dan prihiti gozdar v vas k županu ter strahoma pove, da je videl v gozdu zmrznjeno ciganko in njenega sina. Oče so zapregli voli in šli z gozdarjem na označeni kraj. Pod veliko skalo je ležala ciganka, in kakih pet korakov od nje sinček poleg svojih jaslic. Mrtvi Janoš se je smehljal. Na materinem obrazu so bile pa poteze, ki so značile žalost. Odprta usta so pričala, da je tik pred smrtjo še kli-

cala svojega Janoša, ki je bil le par korakov od nje. Ne morem vam popisati, kako žalosten je bil tisti prizor. Vsi smo jokali.

Oče so odpeljali oba mrliča v vas. Župan se je odpeljal v mesto po zdravnika, ki je prišel kmalu nato in izrekel, da ni nobene pomoči. V županovi hiši so ju djali na mrliški oder. Dosti rožnih vencev smo zmolili za duši rajnih. Na svetega Štefana dan smo ju pokopali.

Zdaj počivata na našem pokopališču kot tujca med domačini; vendar njun grob ni zapuščen. Marsikak očenaš se tu zmoli in na vseh vernih duš dan se tudi na tem grobu prižigajo lučce.«

Tako je babica končala povest. Mati so prinesli večerjo. Potem so pokadili izbo in čumnato, poškropili z blagoslovljeno vodo in se vrnili k jasicam, kjer so zapeli božično pesem.

T u g o m i r.



Prijateljica živali.

Pripoveduje Janko Leban.

Manica je bila velika prijateljica živalim. Posebno je ljubila drobne ptičke. Tem je pozimi pridno trosila zrnja in krušnih drobtinic, da niso gladovale. Mati so ji zato darovali za god lepega kanarčka v lični kletki. Pa bi videli Manico, kako je tleskala z rokama, ko je skakal drobn ptiček po kletki od šibice do šibice ter drobil tako vesele pesemce! Ščasoma se je rumeni ptiček tako privadil Manice, da mu je brezskrbno lahko odprla kletko. In tedaj je drobna živalca zletela Manici na ramo, iz njene roke je kljevala ponujani ji košček sladkorja ter ob tem tako ljubko gostolela!

Manica je stregla ptičku kar najskrbneje, in če je kakega dne povešal glavico in ni hotel jesti, tudi deklica ni bila vesela in ni ji šla jed v slast. Vselej, preden je odhajala v šolo, je gotovo prišla pogledat v sobo, kaj dela ptiček.

Nekega dne je Manica vstala prav zgodaj. Takoj je stopila v sobo, da vidi svojega ljubega »rumenčka«. Ko pa pogleda v kletko — kaj vidi? Ptíček je ležal v kletkinem kotu in se ni genil. »Gotovo še spi,« si



Tički o Božiču.

je mislila Manica in odšla iz sobe. Čez nekaj časa se je pa Manica vrnila v sobo, a kanarček je še vedno »spal«. — »Sedaj ga pa vendar moram zbuditi,« je rekla potihoma samazase — glasno pa zaklicala: »Rumenček, rumenček, donašam ti piče!« Pa ptíček

se ni genil. Manica je torej vzela ptička iz kletke; pa kakó se je prestrašila: Ptiček je bil — m r t e v ! . . . Solza je stopila Manici v oko. Prekrižala si je roki ter jela govoriti:

»Tu ležiš, uboga živalca! Kar nič več se ne ganeš in več ne žvrgoliš! Ah, škoda, škoda! Kako veselo si drugič skakljal od šibice do šibice, ko sem dohajala k tebi in se pogovarjala in igrala s teboj! Morda sem jaz zakrivila tvojo smrt? Res, zdaj se spominjam: včeraj sem sama snedla sladkorček, ki so mi ga dali mati in je bil tebi namenjen!«

Potem je pa Manica mrtvega ptička zopet vzela v roko ter ga ogledovala od vseh strani. Nato ga je nesla na vrt, da ga pokoplje pod jablano. Ko je Manica kanarčka pokopavala, so prišli mati na vrt.

»No, Manica, kaj pa tu delaš?«

Manica pové materi jokaje, kaj se ji je dogodilo.

Pa mati so za vse to že vedeli; zakaj ob priprtih durih so poslušali Maničin pogovor.

Ganjeni izpregovore: »Potolaži se, Manica! Vidim, da imaš dobro srce in da ti je žal lepega ptička. Vendar ne žaluj preveč! Kupila ti bom kmalu drugega! Kdor tako ljubi živali, kakor ti in tako ljubeznivo skrbi zanje, on je gotovo dober človek in je vreden darila!«

Ko je stopila Manica po nekoliko dneh zopet v sobo, kjer je imela kletko, je zagledala v nji novega kanarčka; ta je bil pa še lepši! Ptiček je veselo frfotal po kletki. Kdo je bil srečnejši od Manice!

Odgonetka zastavice št. 11.

Gad — kad — sad — jad.

Prav so uganili: Potočnik Marica, učenka III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Budna Ferica, Kiepad Klodi, Perko Minka, Plapper Antonija, Küssel Rezi, Picelj Marica, Vogrinc Mici, učenke VIII. razreda nadaljevalne šole v Novem mestu; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Brumec Nežika, učenka III. razreda v Studenicah pri Poljčanah; Brus Marija Ana, učenka VII. razreda v Idriji; Hrašovec Marija Pija, učenka III. razreda pri čast. šolskih sestrah v Celju; Ferjan Ljudmila, Pollanz Meri, Vuga Vida, Širca Marija, Wilfer Mici in Siškovič Milena, go-

jenke meščanske šole uršulinskega zavoda v Gorici; Divjak Franica in Urankar Franica, učenki v Št. Jurju ob Taboru; Wretzl Kristina, hčerka gostilničarjeva v Studenicah pri Poljčanah; Porekar Ciril, prvošolec, in Porekar Viktor, učenec III. razreda c. kr. vadnice v Mariboru; Plavec Anton, Štebih Matevžek, Trstenjak Peter, Munda Terezika, Kirič Marija, Zorjan Julijana, in Žibret Alojzij, učenci in učenke na Humu pri Ormožu.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Začetek in konec vrvi je črka **v**, središče pa **r**.

Oboje so prav uganili: Lončar Ana in Pintar Julija, učenki IV. razreda v Novem mestu; Klovar Zofija, učenka V. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Kuralt Danica, učenka V. razreda v Ljubljani; Mihelič Frančiška, Pavlina in Rezika, Kovačič Franč., Škulj Ivanka, Oražem Francka, Pirc Mar., Mohar Franč., Vesel Marija in Neža, Cvar Minka, Pakiž Franč., Arko Mar., Oblak Mar., Maršič Angela, učenke v Sodražici; Gsellmann Ana, kuharica v Mariboru; Terček Marija, učenka IV. razreda zunanje uršulinske šole v Ljubljani: Kosi Tončka, nadučiteljjeva hčerka v Središču; Kveder Mira, gojenka V. razreda v zavodu De Notre Dame v Šmihelu; Springer Apa, Bahor Dragotin, Butala Ivan, Štukelj Josip, Jakša Ivan, Brunskole Rudolf, Logar Josip, Judnič Vekoslav, Kukman Josip, Skrinjar Josip, Grzin Kata, Zupančič Marija, Skube Ivana, Plut Nežica, Grahek Kata, Butala Fana, Rom Francka, Kočevar Marija, učenci in učenke v ponavljalni šoli v Petrovi vasi pri Črnomlju; Luševič Mar., Golavšek Mar., Koser Marijana, Hrovat Mehtilda, Svetel Milka, Slana Alojzija, Kosi Ana, Kotnik Mar., Rudela Stefica, Brukner Frančiška, Sinkovič Pavla, Orosel Pavla, Mutec Amalija, Vrečko Matilda, Omladič Justina, Dršek Ana, Kolar Marija, Podgoršek Angela, Žgank Marija, Zupanc Amalija, Jošt Marija, učenke VII. razreda pri čast. šolskih sestrah v Ceiju; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem.

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtca“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno deset izvodov, dobi enega po vrhu.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi, razen I. in II., IV., VIII. in IX. — Naročnina za XXI. tečaj naj se pošilja z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravnništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78.)